

A tanácsadók kamarával védenék a mundér becsületét

A szövetség szeretné megtisztítani a szakmát, és reméli, hogy törvény szabályozza majd a tevékenységet

Ne a pénzmosással azonosítsák a tanácsadást - a többi között ez motiválta a döntést, hogy a Vezetési Tanácsadók Magyarországi Szövetsége kamarává alakul. A tagok reményei szerint pár éven belül megszülethet az üzleti tanácsadást szabályozó törvény, amely kamarai tagsághoz kötné a tevékenységet. Ez kiszűrhetővé tenné a zavarosban halászókat és a korrump szerződéseket.

Hámor Szilvia | Népszabadság | 2009. május 5. | 1 komment

 kedvencek / megosztás

Háromszázhetvenmilliárd forint nyomába eredne a Vezetési Tanácsadók Magyarországi Szövetsége (VTMSZ). A KSH szerint ugyanis üzletviteli tanácsadással mintegy 40 ezren foglalkoznak az országban, és éves árbevételként tavaly majd 490 milliárd forintot könyveltek el ezen a címen. A szövetség adatai ugyanakkor azt mutatják, hogy az ismert tanácsadók száma három-négyezer között van, forgalmuk pedig nagyjából 120 milliárd forint.

A tisztességes piaci szereplők védelme nem korlátozza-e a versenyt? - vetődött fel azon a tájékoztatón, amelyen a szövetség vezetői bejelentették, hogy szakmai kamarává alakulnak. Öt-hat éven belül szeretnék elérni, hogy törvény is rögzítse: vezetői tanácsadással csak az foglalkozhat, aki kamarai tag. - A tanácsadás egy ideje a gyanús ügylet szinonimája - jegyezte meg rezignáltan *Kornai Gábor*, a VTMSZ elnöke, elismerve, hogy nem is ok nélkül, hiszen talán ebben a szakmában a legnehezebb a kóklerek kiszűrése, a korrupció, esetleg a pénzmosás tettenérése. Objektív mérce felállítása már csak azért is nehéz, mert a tanácsadás a legszubjektívebb megítélésű szakmák egyike: a felszámított költségek vagy éppen a teljesítmény értékeléséhez aligha található vitathatatlan támpont. Ezt mi sem mutatja jobban, mint éppen a szövetség által közreadott óradíjak, amelyek 3500 forinttól 350 ezer forintig terjednek.

Kornai szerint a feladat nem megoldhatatlan, hiszen nagyon sokan vannak, akik már bizonyították hozzáértésüket, és létezik egy olyan minősítési rendszer is - kidolgozója a tanácsadó szövetségek nemzetközi tanácsa (ICMCI) -, amelynek alapján kiadott tanúsítvány a szakmai kompetencia biztos mutatója. Jelenleg 169 bejegyzett vezetési tanácsadó (CMC) dolgozik az országban, ők azok, akik jelentkeztek a címért, és meg is feleltek a feltételeknek: legalább öt év szakmai gyakorlat, ajánlások, ügyfél-referenciák, írásbeli és szóbeli vizsga. Bár a célok között nem említik, hogy csak az ilyen

minősítéssel rendelkezők működhessenek tanácsadóként, annak szeretnék megteremteni a törvényi alapját, hogy a vezetői tanácsadás vizsgálathoz kötött tevékenység legyen. Ma ugyanis bárki elkeresztelheti magát tanácsadónak - ezt az is jelzi, hogy 55 ezer cég tünteti fel tevékenységei között az üzletviteli tanácsadást.

A szövetség tagjai úgy vélik, egyúttal a közbeszerzési törvény és a versenytörvény is módosításra szorul. Az előbbi jelenlegi formájában - mivel az ár a legfőbb és az elsődleges szempont - nem alkalmas magas intellektuális tartalmú szellemi termékek beszerzésének szabályozására. Példaként hozták fel: éppen így oldható meg könnyedén, hogy internetről kimásolt "tanulmányokra" fizessenek ki tízmilliókat, miközben minőségi munkát végző cégek maradnak alul az árversenyben.

A tanácsadás címén gyakorolt korrupció - amely a szövetség vezetőjének megfogalmazásában az elmúlt tíz évben már a gazdaság működőképességét fenyegető mértékűre nőtt - nemcsak a köz-, hanem a magánszférát is jellemzi. A versenytörvény viszont túl szélesen értelmezi a kartell jelentését, így mindenfajta szövetséget vagy kooperációt hamar törvényellenes összefonódásnak minősít, és ezzel bénítja a többfajta területen dolgozó tanácsadók együttműködését egy-egy meghatározott projektben.

Kérdésekre válaszolva Kornai Gábor elmondta, hogy saját cége is megtapasztalta, milyen könnyű céltáblává válni. Reményeik szerint a zártkörű szakmai kamarává történő átalakulás a minőség garantálása mellett a tagoknak egyfajta védelmet is nyújt a tisztességtelen eszközöket használó gazdasági vagy éppen politikai indíttatású támadások ellen.

A tanácsadók szerint jó lenne a visszaélések kiszűrése, ám abban kételkednek, hogy egy tanácsadói törvény, illetve a kötelező kamarai tagság ezen sokat segítene - a pénzmosás megakadályozásáról már nem is beszélve. Legalábbis ez derül ki *Fekete Istvánnak*, a Joint Venture Szövetség elnökének szavaiból, aki nagyvállalati vezérigazgatóból lett tanácsadó. Két indokot is felhoz erre. Jóllehet maga is hihetetlen dolgokat tapasztalt, hogy mit lehet tanácsadás címén eladni, mégis úgy gondolja: a kötelező kamara csorbítaná a vállalkozási szabadságot.

A másik indoka, hogy ez ismét a szankcionálhatatlan jogszabályok számát szaporítaná. A vezetői tanácsadás jellemzően olyan tevékenység, ami két ember - a menedzser, esetleg a menedzsment és a tanácsadó - közötti megállapodás alapján jön létre, így nem feltétlenül derülne ki, hogy valaki nem kamarai tagként vállal el egy munkát. Meggyőzőbbnek tartaná a kezdeményezést, ha az piaci oldalról indulna, tehát a megrendelők igényelnének valamiféle minőségi tanúsítványt vagy referenciát.

Fixler László, a Marketing Szövetség elnökségi tagja, a Qualiforum tanácsadó cég vezetője támogatná ezt a kezdeményezést, ugyanakkor a sikerben kételkedik, már csak azért is, mert a tanácsadói piacon nagyon nehéz megmondani, ki a hiteles és ki nem. Példaként a felnőttoktatással foglalkozó vállalkozásokat hozza fel: ott is nagy erőket mozgalt meg, hogy csak akkreditált cégek végezhesék ezt a tevékenységet. Amit sikerült is elérni, ám ez mindössze annyit jelent, hogy a feltételek teljesítése esetén bárki megkaphatja a - nem kevés pénzbe kerülő - akkreditációt.

Ez az okmány azonban magáról az oktatás színvonaláról korántsem ad megbízható eligazítást. A tanácsadót - állítja Fixler - az idő és a teljesítmény hitelesíti, a referencia és a visszatérő kuncsaftok. A látszatszerződések pedig, amelyek mögött pénzmosás vagy korrupció van, a kötelező kamara sem tudná kiszűrni.